

L'ONCLE D'AMÈRICA

“T'emportaràs alguna cosa, espera't. Obre l'armari. Veus un paquet? Agafa'l. Són bescuits i fruita”.

Aquest paquet es convertí en l'inevitable corol·lari de la meua visita del diumenge. Era un paquet enorme fet amb papers de diari i lligat sòlidament amb no sé quants tombs de cordill. No hi havia por que s'esbotzés.

El meu oncle, home senzill, no va ocultar-me mai la procedència d'aquell bé de Déu de fruita i de pastissos. Des del primer dia em va dir que eren totes les postres que li servien cada dia, i que ell, decandit com estava, no podia menjar. En lloc de veure-les tornar al rebost, no era millor que les aprofitéssim nosaltres?

Jo, parlant francament, li hauria dit que no. [...]

La meua decisió de no tornar a passar la tarda de cap altre diumenge amb el paquet a coll era absolutament ferma. Unes vegades, en travessar per sobre la riera de Sant Gervasi, feia un petit moviment i l'aviava daltabaix del pont. D'altres, fent semblant de jugar-hi, com si fos un pilota, aprofitava un moment que no em veia ningú per a fer-lo saltar per damunt de les tanques d'un jardí. Algun cop el deixava a l'entrada d'una casa que semblava inhabitada.

Poc me'n recordo, de totes les maniobres que vaig arribar a fer per desempallegar-me del terrible paquet! Sé només que durant un any vaig haver de resoldre aquest problema i que vaig tastar emocions més pròpies d'un criminal precoç que no d'un noi que va bonament a visitar el seu oncle.

No faltaven gaires dies perquè el meu oncle, més o menys apedaçat, abandonés la clínica, quan no sé com vaig tenir la idea d'engegar el paquet dins una entrada que em semblava completament deserta. La portera, tanmateix, va veure la meua acció i va sortir del fons d'una mena d'escotilla tenebrosa, cridant i bracejant com una bruixa.

Sentint-la, van acudir alguns vianants i, poca estona després, un policia.

-Aquest poca-vergonya acaba de deixar un paquet sospitós!-cridava la portera, assenyalant-me furiosament-. No us hi acosteï, potser és una bomba!

Aquell mot: “una bomba”, encomanà a tothom un recel que només qui hagi viscut en una ciutat llargament castigada pel flagell terrorista pot arribar a comprendre. El policia va subjectar-me violentament. Jo, pà·lid i gairebé plorós, barbotejava protestes d'innocència i descrivia el contingut del paquet. No em volien creure. Algun moment vaig témer que em linxaven.

-Deixeu-me obrir el paquet i us en convencereu!-vaig dir cridant de desesperació.

-No li ho deixeu fer! És capaç de llançar-nos la bomba i d'arrencar a córrer.

Després de molt discutir, quan el policia havia imposat el parer de portar-me a la Delegació, vaig tenir la sort que algú entengués les meves paraules.

-Home, si el xicot diu que ha sortit de la Clínica del Carme amb aquest paquet, arribem-nos-hi a preguntar-ho. És aquí mateix.

COMPRÉHENSION ÉCRITE

- 1 Què li ofereix l'oncle al narrador? D'on prové i per què l'oncle fa aquest present?
- 2 Al narrador, li fa plaer aquest regal? Argumenteu la vostra resposta.
- 3 Per quins estat d'ànims passa el xicot quan es veu arrestat per terrorista ?

EXPRESSION PERSONNELLE

1. A vosaltres, per Nadal o un aniversari, també us han regalat un present que no us hagi agradat? Expliqueu una anècdota.
2. Si com el narrador us volguéssiu desembarassar del paquet, com us ho faríeu ? Expliqueu algunes estratègies.